

137. Edvin och Emma.

Ed - vin går där - bor - ta, går ej fram till mig,
 Han nog ser sin Em - ma, men för - döl - jer sig.

Han, som stän - digt smög sig i min väg för - ut,
 Var jay in - om hyd - dan el - ler gick jag ut.

2. Tyst jag hör hans stämma! Jag kän- 4. Att jag i min enfald trodde honom så!
 ner den så väl. Trodde när han räckte mig sin hand
 Sen första gång den trängde sig in i därpå,
 min själ. Att, om jag än bröte, bröt han ej ändå.
 Så bakom mitt fönster han sjöng Att jag i min enfald trodde honom så!
 mången kväll,
 Sedan stäms hans luta vid en annans
 tjäll.
3. Förr han blommor plocka. och han 5. Skön med vårens sippor slog hans
 band dem förr, kärlek ut.
 Till en krans var morgon ny uppå min Men med sommarns rosor tog den
 dörr, hastigt slut.
 Den som nu där hänger, kom dit för Kanske när han ser dessa spricka ut
 länge sen, igen,
 Vissnat har den, bladen fallit bort Kommer han tillbaka till sin gamla
 från den. vän!
6. Men då skall jag svara: »Jag vill äl-
 skad bli
 Ej blott rosentiden, den är snart förbi.
 Vill du ej bli hos mig även vintern,
 Flyg då bort som fjäriln och försvinn
 som den.»